

Skrivena povijest četrdesetoga retka – broj šesnaest

Drugo jao - Treći dio

Jeff Pippenger

2026-06-18

Jonesova logika

Jonesova logika da se prvi anđeo iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja ne može odvojiti od sljedeća dva anđela neoboriva je. Njegovo prepoznavanje strukturne povezanosti ta tri anđela s anđelima truba posve je nepropusno. Njegov je naglasak bez sumnje bio na tri anđela iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja, ali logika njihove primjene kao „nerazdvojivih” jednako je valjana i za sve anđele koji su im prethodili.

Budući da se usredotočio na tri anđela iz Otkrivenja četrnaestog poglavlja, nije proveo vlastitu logiku do njezina krajnjeg zaključka. U konačnici, logika kojom je povezivao petu, šestu i sedmu trubu jao s trojicom anđela iz Otkrivenja četrnaestog poglavlja, također je uključivala vraćanje niza truba sve do prvoga od sedmorice anđela truba.

I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred Bogom; i njima bijaše dano sedam truba. ... I sedam anđela koji imahu sedam truba pripraviše se zatrubiti. Otkrivenje 8,2.6.

Niz anđela započinje sa „sedam” anđela sa trubama, a niz anđela u Otkrivenju počinje prvom trubom i proteže se sve do upozorenja trećega anđela o žigu zvijeri. Jones ispravno razlikuje prve četiri trube od posljednje tri trube jao, jer se ta proročka struktura „četiri i tri” nalazi i u crkvama i u pečatima. Utemeljenost na tri svjedoka u knjizi Otkrivenja omogućuje onima koji žele vidjeti da sedam, kao simbol, također u sebi sadrži četiri kao simbol i tri kao simbol.

Božanska veza

Ono što smo u novije vrijeme utvrđivali jest da su prvi i drugi anđeo iz Otkrivenja četrnaest osnaženi vremenskim proročanstvom o islamu prvoga i drugoga jaoa, te da se osnaživanje trećega anđela ostvaruje ispunjenjem trećega jaoa 11. rujna. Ono što Jonesova primjena prepoznaje (premda on nije iznio moju poantu) jest da je svaki anđeo, od prvoga anđela trube iz Otkrivenja osam do anđela trube trećega jaoa iz Otkrivenja jedanaest, nerazdruživo povezan s trima anđelima iz Otkrivenja četrnaest. Oni su simboli unutar iste proročke linije. Moraju biti prepoznati kao takvi da bi se razumjele različite uloge koje svaki od tih anđela predstavlja. Dakle, kao što sedam crkava, pečata i truba predstavlja broj sedam, a također i simbol četiriju i triju unutar sveukupne simbolike broja sedam (crkava, pečata i truba), tako se i linija anđela od prvoga od sedam anđela truba pa sve do trećega anđela mora promatrati kao cjelina. To prepoznaje liniju od jedanaest anđela.

Tri anđela iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja predstavljaju upozoravajuću poruku milerita, koja je navijestila početak suda, a potom upozoravajuću poruku sto četrdeset i četiri tisuće, koja

navješćuje završetak suda.

Sedam truba predstavljaju sile kojima se Bog providnosno poslužio kako bi izvršio sud nad narodima koji su nametali štovanje sunca.

Prve četiri trube označuju postupnu propast Zapadnog Rimskog Carstva do 476. godine.

Peta i šesti označavaju propast Istočnog Rima od 1449. do 1453. godine.

Posljednje tri trube predstavljaju islam triju jao.

Anđeo u desetom poglavlju Otkrivenja jest Krist, koji silazi kako bi osnažio pokret na početku, a ponovno silazi u osamnaestom poglavlju Otkrivenja kako bi osnažio pokret na svršetku.

Sedma truba počela je zvučati 22. listopada 1844. pri otvaranju suda, koji je protuslikovni Dan pomirenja. Truba jubileja trebala je biti oglašena na Dan pomirenja. Stoga se na sudu oglašavaju dvije trube: jubilejska truba i sedma truba.

Tada zapovjedi da zatrubi truba jubileja desetoga dana sedmoga mjeseca; na Dan pomirenja neka se zatrubi trubom po svoj vašoj zemlji. I posvetite pedesetu godinu te proglasite slobodu po svoj zemlji svim njezinim stanovnicima; neka vam to bude jubilej; i neka se svaki vrati na svoj posjed, i neka se svaki vrati svojoj obitelji. Ta pedeseta godina neka vam bude jubilej; ne sijte, niti žanjite ono što samo od sebe u njoj raste, niti berite grožđe s neobrezane loze svoje. Levitski zakonik 25,9–11.

Kontekst koji prepoznaje raspršenje Izraela na „sedam vremena“, smješten u samom sljedećem poglavlju Levitskog zakonika, izložen je u recima koji prethode uputi da se na Dan pomirenja oglasi jubilejska truba.

Govori sinovima Izraelovim i reci im: Kad dođete u zemlju koju vam dajem, neka zemlja svetkuje subotu Gospodu. Šest godina zasijavaj svoju njivu i šest godina obrezuj svoj vinograd te sabiri njegov rod; ali sedme godine neka bude zemlji subota potpunoga počinka, subota Gospodu: svoju njivu nemoj zasijavati niti svoj vinograd obrezivati. Ono što samo od sebe izraste od tvoje žetve nemoj žeti, niti sabiraj grožđe sa svoje neobrezane loze, jer to je godina počinka za zemlju. A subota zemlje neka vam bude za hranu: tebi, i tvojemu sluzi, i tvojoj sluškinji, i tvojemu najamniku, i tvojemu došljaku koji boravi s tobom; i tvojoj stoci, i zvijeri što je u tvojoj zemlji, sav njezin urod neka bude za hranu. I izbrojit ćeš sebi sedam subota godina, sedam puta po sedam godina; i vrijeme tih sedam subota godina neka ti bude četrdeset i devet godina. Levitski zakonik 25,2–8.

Kada je Miller u dvadeset i šestom poglavlju prepoznao sud nad Izraelom zbog kršenja subotnjega počinka za zemlju, primijenio je načelo da jedan dan predstavlja jednu godinu te je ustanovio da godina ima tristo šezdeset dana, i da je sedam puta tristo šezdeset dvjesto pedeset i dvadeset godina kazne za kršenje Saveza. To je bila prva proročka istina koju je otkrio. Ona je temelj istina koje su sačinjavale temelj što ga je Krist položio kroz Millerovo djelo. Jubilejska truba navještaj je izbavljenja i slobode.

Sedma truba jest islam trećega jao.

Nego u danima glasa sedmoga anđela, kad on počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je navijestio svojim slugama, prorocima. Otkrivenje 10,7.

Sedma truba islama jest vanjska proročka istina, a jubilejska truba unutarnja je proročka istina o opravdanju vjerom — izbavljenju od grijeha, što je, prema sestri White, treći anđeo u istini. U razdoblju kada odjekuje sedma truba, tajna Krista u vama, nade slave, bit će usavršena dok Krist sjedinjuje svoje božanstvo s čovječstvom sto četrdeset i četiri tisuće. Oni koji tada prime pečat Božji objavit će trubnu poruku upozorenja, prikazanu kao treći jao, a također i upozorenje trećega anđela. Treći jao osnažuje poruku trećega anđela kada anđeo, koji nije nitko manji od Isusa Krista, siđe s porukom u svojoj ruci.

Kada utvrdimo da je proroštvo o vremenu prvoga i drugoga jaoa osnažilo poruku prvoga anđela, te da proroštvo o trećem jaoa osnažuje poruku trećega anđela, tada prepoznamo trube kao „sudove koji su bili dovedeni na Rim kao odgovor na nametanje svetkovanja nedjelje“. Ti providonosni sudovi, osobito posljednje tri trube jaoa, podudaraju se i usporedno teku s porukom upozorenja trojice anđela iz četrnaestoga poglavlja Otkrivenja. Dva jaoa i dva anđela u mileritskoj povijesti, te treći jao i treći anđeo u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. U početnoj povijesti prvoga i drugoga anđela, poruka o otvaranju suda bila je osnažena ispunjenjem islama prvoga i drugoga jaoa. U završnoj povijesti trećega anđela, poruka koja objavljuje zaključenje suda bila je osnažena ispunjenjem islama trećega jaoa.

Osnaženje na početku i na svršetku bilo je predloženo anđelom iz Otkrivenja deset i osamnaest, „koji nije bio nitko manji od Isusa Krista“. Vanjska poruka islama i unutarnja poruka suda jesu vanjska truba trećega jaoa, a unutarnja poruka suda jest truba trećega anđela. Vanjska truba islama jest proročanstvo o dvije tisuće petsto dvadeset godina, a unutarnja truba trećega anđela jest dvije tisuće tristo godina. Obje su stigle i zatrubile pri otvaranju suda nad mrtvima, i obje su ponovno stigle pri otvaranju suda nad živima.

Anđeo iz desetog poglavlja Otkrivenja sišao je 11. kolovoza 1840. kao ispunjenje proročanstva o islamu, i time je taj anđeo predoznačio silazak anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja uz ispunjenje proročanstva o islamu. Božji sud nad pobunom nedjeljnoga zakona 321. godine, a zatim ponovno 538. godine, prikazan je u prvim šest truba, a Njegov sud za uskoro dolazeću pobunu nedjeljnoga zakona prikazan je sedmom trubom, koja je treća nevolja, a ujedno i treći anđeo. Poruka upozorenja o početku suda 22. listopada 1844. i poruka upozorenja o sudu živima 11. rujna obje su bile osnažene po sedmom anđelu u slijedu koji je izložio Jones. Šest anđela truba u osmome i devetome poglavlju, zatim u desetome poglavlju silazi anđeo koji nije nitko manji od Isusa Krista. On je sedmi u slijedu anđela, za kojim u jedanaestome poglavlju slijedi treća nevolja, a to je sedma truba koja je počela zvučati 1844., ali je osma u nizu anđela koji vode do devetoga, desetoga i jedanaestoga anđela u četrnaestome poglavlju Otkrivenja.

Poruka trećega anđela ne može se izdvojiti od poruka prvoga i drugoga anđela, ali se isto tako ne može odvojiti ni od sedam trublja Božjega suda nad otpadništvom. Prve četiri trublje suda u osmom poglavlju Otkrivenja označuju postupnu propast Zapadnoga Rima nakon Konstantinova prvoga nedjeljnog zakona iz 321. godine, a započele su njegovom podjelom Carstva na istok i

zapad 330. godine.

„Kada naš narod, u svojim zakonodavnim vijećima, bude donosio zakone da veže savjesti ljudi u pogledu njihovih vjerskih prava, namećući svetkovanje nedjelje i primjenjujući tlačiteljsku silu protiv onih koji drže subotu sedmoga dana, Božji će zakon, za sve praktične svrhe, biti ukinut u našoj zemlji; a nakon nacionalnog otpada uslijedit će nacionalna propast.” Review and Herald, 18. prosinca 1888.

Načelo nacionalnog otpada koji donosi nacionalnu propast primijenilo se na Konstantinov narod počevši s prve četiri trube, koje su dovele Zapadni Rim do njegova završetka 476. godine. Istočni Rim došao je do svojega završetka 1453. godine, premda je proročki izgubio svoj nacionalni suverenitet 27. srpnja 1449. Za razliku od Babilona, koji je bio oboren u jednoj noći, Rim je, i zapadni i istočni, bio doveden do svojih završetaka postupno. Propast Zapadnoga Rima pod prve četiri trube do 476. godine predstavlja propast Sjedinjenih Američkih Država pod četiri trube, što na jednoj razini predstavlja četiri naraštaja Sjedinjenih Američkih Država koji su započeli 1798. godine i završavaju nedjeljnim zakonom. Ta četiri naraštaja usporedna su s četiri naraštaja adventizma, koji su usporedni s prve četiri crkve iz drugoga poglavlja Otkrivenja, te s četiri sve teža gadna djela iz osmog poglavlja Ezekielia i s četiri vala skakavaca u knjizi proroka Joela.

Jer ovako govori Gospodin Bog: Koliko li više kad pošaljem svoja četiri teška suda na Jeruzalem: mač, glad, zlu zvijer i pomor, da iz njega istrijebam čovjeka i životinju? Ezekiel 14:21.

Peta i šesta truba oborile su Istočni Rim, a Istočni Rim, u proročkom odnosu prema Zapadnom Rimu, predstavlja državu. Zapadni Rim predstavlja crkvu. Zapadni Rim također predstavlja Sjedinjene Države, koje su najprije osvojene, kao što je bio i Zapadni Rim.

„Kada se Amerika, zemlja vjerske slobode, ujedini s Papinstvom u prisiljavanju savjesti i primoravanju ljudi da poštuju lažnu subotu, tada će narodi svake zemlje na kugli zemaljskoj biti navedeni da slijede njezin primjer.” Testimonies, sv. 6, 18.

Prve četiri trube predstavljaju četiri naraštaja američke povijesti, a kada Sjedinjene Države padnu, slavna zemlja iz četrdeset i prvog retka jedanaestog poglavlja Daniela upravo je pala, a sljedeća je prepreka Egipat, simbol ostatka naroda svijeta. Ujedinjeni narodi, koji su deset kraljeva, tada pristaju predati svoje sedmo kraljevstvo papinstvu, za „kratko vrijeme — jedan sat“, u Otkrivenju sedamnaest. To se zbiva na Herodovoj rođendanskoj gozbi, kada on obećava polovicu svojega kraljevstva. Na Herodovoj rođendanskoj gozbi, u tom se času pojavljuje rukopis na vapnu zidova, i Baltazar biva ubijen. Taj sat dolazi sa zakonom o nedjelji i traje do završetka ljudskog vremena milosti. Sedmo je kraljevstvo osvojeno, kao što je predloženo uništenjem zidina Carigrada koje su pale 1453. godine. Od zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama, kako je predloženo 1449. godinom, do pada Carigrada 1453. godine, protežu se četiri simbolične godine. Papinstvo je zadobilo svoju smrtonosnu ranu 1798. godine.

U Danielu 11, redak 40, papinstvo je palo 1798., u vrijeme svršetka. Zatim je kralj juga pao 1989., u vrijeme svršetka. Sjedinjene Američke Države padaju u retku 41, a Egipat pada u retku 42, a papinstvo dolazi do svojega drugog i konačnog pada u retku 45.

„Iz uspona i padova naroda, kako je to jasno prikazano u knjigama Daniela i Otkrivenja, trebamo naučiti koliko je bezvrijedna puka izvanjska i svjetovna slava. Babilon, sa svom svojom moći i veličanstvenošću, kakvu naš svijet od tada više nikada nije vidio,—moći i veličanstvenošću koje su se ljudima onoga doba činile tako postojanima i trajnima,—kako je potpuno iščeznuo! Kao ‘cvijet trave’, propao je. Jakov 1,10. Tako je propalo medo-perzijsko kraljevstvo, kao i kraljevstva Grčke i Rima. I tako propada sve ono što nema Boga za svoj temelj. Jedino ono što je povezano s Njegovom namjerom i izražava Njegov karakter može opstati. Njegova su načela jedino postojano što naš svijet poznaje.” Proroci i kraljevi, 548.

Pad Sjedinjenih Američkih Država (lažnog proroka) u četrdeset i prvom retku bio je predoznačen 1449. godinom, a pad Egipta (zmaja) u četrdeset i drugom retku bio je predoznačen 1453. godinom, dok papinstvo (zvijer) dolazi svome kraju, bez ikoga da mu pomogne, kako je predoznačeno 1798. godinom. Lažni prorok i zmaj bivaju oboreni silama truba, a zvijer biva oborena silom zmaja.

Broj četiri simbol je raspada jednoga kraljevstva. Aleksandrovo se kraljevstvo raspalo na četiri kraljevstva, a Egipat je potonuo u Crveno more u četvrtom naraštaju, i Izrael se klanja suncu u četvrtoj gadosti iz Ezekiela osam. Četiri naraštaja protestantizma i republikanaca u zvijeri iz zemlje započinju 1798. godine i završavaju uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom za oba roga. Ezekielova četiri teška suda nad Jeruzalemom predočuju četiri suda nad Sjedinjenim Državama, a ta četiri suda nad šestim kraljevstvom biblijskog proročanstva predstavljaju četiri godine od 1449. do 1453., kada sedmo kraljevstvo biblijskog proročanstva pristaje dati polovicu svojega kraljevstva papinstvu u odnosu crkve i države nad kojim vlada tirska bludnica.

Četiri godine od 1449. do 1453. predstavljaju propast sedmoga kraljevstva kod nedjeljnoga zakona, a također predstavljaju i razdoblje propasti osmoga kraljevstva od nedjeljnoga zakona do završetka vremena milosti. Osvajanje Egipta, koji je svijet, a također i zmaj koji je predan papinstvu, fraktal je na početku razdoblja simboliziranoga četirima godinama od 1449. do 1453. To poistovjećuje pad Carigrada s nedjeljnim zakonom, a potom ponovno kada Mihael ustane. Kada Mihael ustane, četiri su anđela, prema nadahnuću, potpuno puštena.

„Vidjela sam da će četiri anđela zadržavati četiri vjetra dok Isusovo djelo ne bude dovršeno u Svetišću, a tada će doći sedam posljednjih zala.” Early Writings, 36.

Četiri podjele Aleksandrova kraljevstva, četiri trube nad Zapadnim Rimom, četiri vjetra puštena na Istočni Rim, četiri teška suda nad Jeruzalemom, četiri vjetra puštena kada papinstvu dođe kraj i ne bude mu nikoga da mu pomogne. Pošto su ovi proročki simboli tako izloženi, razmotrit ćemo drugi jao u kontekstu njegove primjene na uskoro dolazeći zakon o nedjelji.

Firentinski sabor

Godine 1439., na Firentinskom saboru (također zvanom Firentinska unija), predstavnici Istočne pravoslavne Crkve (predvođeni bizantskim carem Ivanom VIII. Paleologom i carigradskim patrijarhom) potpisali su formalni dekret o uniji s Rimokatoličkom Crkvom. Složili su se priznati rimskog papu kao poglavara (vrhovnu vlast) cijele Crkve.

Jer muž je glava ženi, kao što je i Krist glava Crkvi; i on je Spasitelj tijela. Efežanima 5:23.

Nicejsko vjerovanje

Car i Patrijarh prihvatili su „klausulu Filioque” u Nicejsko-carigradskom vjerovanju, koja je bila dodatak Nicejsko-carigradskom vjerovanju, tvrdeći da Duh Sveti izlazi od Oca i Sina.

Nicejsko-carigradsko vjerovanje jedna je od najvažnijih i najraširenije korištenih izjava u povijesti katoličke vjere. Nicejsko-carigradsko vjerovanje formalni je sažetak temeljnih katoličkih vjerovanja. Izvorno je bilo sastavljeno kako bi se obranila istina o tome tko je Isus Krist. Godine 325. nastala je velika kontroverza jer je svećenik po imenu Arije naučavao da je Isusa stvorio Bog Otac i da on nije u potpunosti Bog.

Car Konstantin sazvaio je Prvi nicejski sabor kako bi razriješio to pitanje. Sabor je snažno potvrdio da je Isus potpuno Bog, „iste biti” kao i Otac. Vjerovanje je poslije prošireno na Carigradskom saboru 381. godine. Ovdje valja zapaziti da je Nicejsko vjerovanje ustanovljeno u povijesti prvoga Konstantina, te da će ono biti pitanje za posljednjega Konstantina, Konstantina Jedanaestoga, koji je bio posljednji car istočnoga Bizantskog Carstva. Konstantin Veliki, koji je bio prvi, opetovano se iznosi kao predmet u biblijskom proroštvu. On je vladar na početku istočnoga carstva i stoga predodnačuje vladara na završetku istočnoga carstva. Činjenicu da je Nicejsko vjerovanje sastavni dio i početnih i završnih povijesti mora zapaziti učenik proroštva ako razumije načelo alfe i omega.

Godine 381. Nicejsko vjerovanje bilo je dopunjeno naukom o Čistilištu, naukom o Euharistiji, uz prihvaćanje uporabe beskvasnoga kruha za Euharistiju, što je bila latinska praksa. Vjerovanje iz 381. također je prihvatilo katoličko razumijevanje istočnoga grijeha i zagrobnoga života. Završavalo je ovom ključnom rečenicom: „Također određujemo da sveta apostolska stolica i rimski prvosvećenik imaju prvenstvo nad cijelim svijetom te da je on pravi Kristov namjesnik.”

Na Firentinskom saboru potpisana je još jedna ažurirana verzija 6. srpnja 1439., četrnaest godina prije nego što je Konstantinopol pao pod osmanske Turke 1453. godine. Unija je potpisana pod snažnim političkim pritiskom. Bizantsko Carstvo očajnički je tražilo vojnu pomoć sa Zapada protiv nadirućih Osmanlija. Kada su se grčki izaslanici vratili kući, sporazum je bio snažno odbačen od većine klera, redovnika i običnoga naroda na Istoku. Većina biskupa koji su ga potpisali poslije je povukla svoju potporu. Unija nikada nije bila u cijelosti provedena te ju je Istočna pravoslavna Crkva u sljedećim godinama službeno odbacila. Do vremena pada Konstantinopola 1453. godine, unija se već bila djelotvorno raspala. Povjesničari je često opisuju kao političku uniju koja je propala zbog dubokoga teološkog, kulturnog i narodnog otpora.

Na Prvom nicejskom saboru 325. godine usvojeno je Nicejsko vjerovanje. Ono je označeno pet godina prije 330. godine, kada je završilo 360 godina iz Daniela 11, redak 24, prikazanih kao „vrijeme”.

On će mirno ući čak i u najplodnija mjesta pokrajine; i učinit će ono što nisu učinili njegovi oci, niti oci njegovih otaca; razdijelit će među njima plijen i grabež i bogatstva; da, smišljat će svoje nakane protiv utvrda, ali samo za neko vrijeme. Daniel 11:24.

Godina 31. pr. Kr. i 330. označavaju „određeno vrijeme“ iz dvadeset sedmog i dvadeset devetog retka jedanaestog poglavlja Daniela.

I srce će obojice tih kraljeva biti usmjereno na zlo, i za jednim će stolom govoriti laži; ali to neće uspjeti, jer kraj još treba doći u određeno vrijeme. ... U određeno će se vrijeme vratiti i poći prema jugu; ali neće biti kao prije ni kao poslije. Daniel 11:27, 29.

Početak (330.) i svršetak (1449.–1453.) proročkog niza istočnog Rima predstavljeni su prvim i posljednjim carem Konstantinom. Alfa i omega proročkog niza istočnog Rima, nazvanog Bizantsko Carstvo, povezana je sa svršetkom tristošezdesetogodišnjega razdoblja carskoga Rima, koji je vrhovno vladao od bitke kod Akcija 31. pr. Kr. do 330. godine, a zatim nadalje do 1453. godine. Prije bitke kod Akcija 31. pr. Kr. Marko Antonije i August Cezar govorili su laži za jednim stolom, ali to nije uspjelo. Prije 330. godine, 325. godine, bio je usvojen Nicejski simbol vjere. Prije 1453. godine bila je usvojena ažurirana inačica toga istoga Nicejskog simbola vjere. Prije 31. pr. Kr. dvije političke osobe govorile su laži za jednim stolom. Godine 325. duhovne su laži bile izgovorene za jednim stolom. Ta dva svjedoka prepoznaju političke i duhovne laži koje su bile usvojene 1439. godine na Firentinskom saboru. Taj ažurirani Nicejski simbol vjere nazivao se Dekret o uniji.

Prvi orijentir laži za istim stolom nastupio je prije 31. pr. Kr. i bio je između dviju političkih frakcija poganskoga Rima. Vrijeme određeno za te laži bilo je 31. pr. Kr., a sastojalo se od Augusta, simbola Rima, nasuprot savezu muškarca i žene koji su predstavljali Egipat. Drugi skup laži bio je 325., a određeno vrijeme bilo je 330. Treći skup laži bio je 1439., a određeno vrijeme bilo je 1449.–1453. Oni za stolom 1439. predstavljali su zapadni i istočni Rim, pri čemu je istočni Rim težio političkom cilju pristajući na vjerski argument. 31. pr. Kr., zatim 330., a potom 1453. predstavljaju trostruku primjenu linije Rima.

Politička prijetnja saveza Marka Antonija i Kleopatre predočavala je duhovnu prijetnju arijanske hereze 325. godine, koja je pak predočavala političku i vjersku prijetnju islamskih Turaka 1439. godine.

Doktrine Nicejskog vjerovanja laži su i u njima nema istine. Dokument potpisan 6. srpnja 1439. na Firentinskom saboru nazivao se Dekret o uniji i predstavljao je iste laži, i još više od toga. Kada su se izaslanici 1439. vratili u Carigrad, dočekani su s gnjevom i optužbama za izdaju. Uokolo se pronosila izreka: “Bolji turski turban nego papinska mitra.”

Unija je bila potpisana ponajprije zato što je bizantski car očajnički trebao zapadnu vojnu pomoć protiv Osmanlija. Kada je postalo jasno da vrlo malo vojne pomoći dolazi (ili da je uopće nema), potpora uniji je ishlapjela. U razdoblju 1450.–1451. nekoliko istočnih sinoda odbacilo je uniju, a nakon pada Carigrada 1453. unija je potpuno napuštena. Konačni ishod Firentinskog dekreta o uniji Istočna pravoslavna Crkva smatra neuspjelim i odbačenim saborom. Ne priznaje ga valjanim. Rimokatolička Crkva, međutim, i dalje ga smatra valjanim ekumenskim saborom.

Postavljamo logiku za razumijevanje kako se proročke značajke drugoga jao ponavljaju u povijesti trećega jao. Proročanstvo o sto pedeset godina prvoga jao započelo je 27. srpnja 1299. i završilo

27. srpnja 1449.

1449

Konstantin XI. Paleolog rođen je 1404. godine i vladao je od siječnja 1449. do 29. svibnja 1453. Bio je posljednji car Istočnog Rimskog (Bizantskog) Carstva, koje je trajalo više od 1.100 godina. Hrabro je predvodio obranu Carigrada tijekom osmanske opsade 1453. godine sa samo oko 7.000 do 8.000 branitelja nasuprot vojsci Mehmeda II., koja je brojila više od 80.000 ljudi. Poginuo je boreći se na gradskim zidinama 29. svibnja 1453., kada je Carigrad napokon pao. Njegovo tijelo nikada nije bilo nedvojbeno identificirano. Njegova smrt označila je kraj Rimskog Carstva (posljednjeg izravnog nastavka carstva koje je utemeljio August 27. pr. Kr.).

U grčkoj povijesti i pravoslavnoj predaji ostao je upamćen kao junačka ličnost — u predaji često nazivan „Mramorni car” (vjerovanje da će se jednoga dana vratiti kako bi spasio Carigrad).

Ivan VIII. Paleolog (1392.–1448.) bio je pretposljednji bizantski car, koji je vladao od 1425. do 1448. godine. Bio je najstariji sin cara Manuela II. Paleologa i stariji brat Konstantina XI. Ivan VIII. proveo je veći dio svoje vladavine očajnički nastojeći spasiti umiruće Bizantsko Carstvo od Osmanlija. Godine 1439. osobno je otputovao u Italiju i predsjedao Firentinskim saborom, gdje su se on i istočnopравoslavno izaslanstvo privremeno složili da se ponovno ujedine s Rimokatoličkom Crkvom i prihvate Papu kao poglavara Crkve. Konstantin Veliki također je predsjedao Nicejskim saborom. Ivan VIII. nadao se da će to jedinstvo s papinstvom donijeti zapadnu vojnu pomoć protiv Turaka, no unija je u samom Carigradu bila duboko nepopularna i na koncu je propala. Ivan VIII. umro je 1448. godine (prirodnom smrću), samo pet godina prije nego što je Carigrad pao 1453. godine. Njegov brat Konstantin XI. potom je postao carem i poginuo braneći grad.

Kad je Ivan VIII. umro 1448., njegov brat Konstantin XI. izabran je za nasljednika. Do 1448. Bizantsko Carstvo bilo je malena vazalna država, a Osmanlije su imale znatan utjecaj na to tko će sjediti na prijestolju u Carigradu. Dana 27. srpnja 1449. dogodio se vrlo značajan politički događaj u posljednjim godinama Bizantskoga Carstva. Bizantski car Ivan VIII. Paleolog umro je ranije, 1448. Njegov brat, Konstantin XI. Paleolog (posljednji car), bio je proglašen carem u Carigradu. Međutim, prije nego što je Konstantin XI. službeno uzašao na prijestolje, poslao je izaslanike osmanskome sultanu (Muratu II.) i zatražio dopuštenje da vlada. Sultan je dao to dopuštenje, i tek tada Konstantin XI. bijaše formalno okrunjen i priznat za cara. Taj je čin bio shvaćen kao dragovoljna predaja bizantske neovisnosti. Po prvi put bizantski je car otvoreno priznao da vlada samo uz dopuštenje osmanskih Turaka. Samo četiri godine kasnije, 1453., Carigrad je pao pod Osmanlije.

Tristo devedeset i jedna godina i petnaest dana nakon 27. srpnja 1449., 11. kolovoza 1840., Turci su zatražili zaštitu od Egipta podvrgavajući se četirima velikim europskim silama, ispunivši tako proročanstvo o satu, danu, mjesecu i godini. Sada smo postavili logiku za primjenu prvoga i drugoga jao na uskoro dolazeći nedjeljni zakon. Petar kao simbol sto četrdeset i četiri tisuće predstavlja pokret trećega anđela, a William Miller predstavlja pokret u prvome i drugome anđelu. Oba su pokreta povezana s „ključevima“.

I ključ doma Davidova metnut ću mu na rame; i kad on otvori, nitko neće zatvoriti; i kad on zatvori, nitko neće otvoriti. Izaija 22,22.

A ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Matej 16:18, 19.

Bitci kod Nineve pristupit ćemo u sljedećem članku kao „ključu“ koji ne samo da otvara bezdan, nego i kao proročkom ključu koji cjelokupno svjedočanstvo jedanaestog poglavlja Daniela dovodi u savršen red. U Millerovu snu „ključ“ pričvršćen za kovčez bio je Millerova metoda proučavanja Biblije. Dokazivanje biblijskim tekstovima povijesti mileritskog pokreta, združeno s načelom „redak na redak“ u povijesti trećega anđela, ključ je koji omogućuje da ključ iz Otkrivenja devet otključa i dovede u red skrivenu povijest izvanjske poruke četrdesetoga retka.

Nastavit ćemo svoja razmatranja u sljedećem članku.

„Proroku se kotač unutar kotača, kao i obličja živih bića povezana s njima, sve činilo zamršenim i neobjašnjivim. Ali među kotačima vidi se ruka Beskonačne Mudrosti, a savršen red rezultat je njezina djelovanja. Svaki kotač djeluje u savršenom skladu sa svakim drugim.“
Testimonies to Ministers, 214.